

Tak dla rodziny,
nie dla gender

TAK DLA RODZINY NIE DLA GENDER

Obywatelska Inicjatywa Ustawodawcza
w pytaniach i odpowiedziach

Spis treści

1. Co znajduje się w treści projektu obywatelskiego	4
2. Kto zdecydował o ratyfikacji Konwencji przez Polskę?	4
3. Co znajduje się w treści Konwencji stambulskiej?	5
4. Czy Konwencja stambulska chroni przed przemocą domową?	6
5. Czy Konwencja stambulska narusza polską Konstytucję?	12
6. Czy Konwencja wpływa na polski porządek prawny?	12
7. Jakie są skutki wcielania Konwencji w życie?	13
8. Jakie były reakcje społeczne na przyjęcie Konwencji?	14
9. Czy w innych krajach również pojawia się sprzeciw wobec Konwencji stambulskiej?	15
10. Co proponujemy w miejsce genderowej konwencji stambulskiej?	17
11. Co powinna zawierać Konwencja o prawach rodziny?	17
12. Jakie jest stanowisko Konferencji Episkopatu Polski wobec inicjatywy Tak dla rodziny, nie dla gender?	18
Ustawa	19
Bibliografia	21

Powiedz **STOP** ideologizacji polskiego prawa!

Podpisz się pod projektem ustawy, która zobowiązuje rząd do wypowiedzenia genderowej kowencji!

Dołącz do inicjatywy obywatelskiej
„**Tak dla rodziny, nie dla gender**”!

Czy wiesz, że...

...Konwencja stambulska opiera się na założeniach **ideologii gender**?

...Konwencja stambulska nie identyfikuje realnych przyczyn przemocy, zamiast tego instrumentalnie wykorzystuje problem przemocy do forsowania ideologii gender?

...Konwencja stambulska zobowiązuje polski rząd do promowania „**niestereotypowych ról płciowych**” w polskich szkołach?

...Konwencja stambulska posługuje się pojęciem **gender zakładającym, że kobiecość i męskość to tylko społeczne konstrukty**, co może prowadzić do **negacji konstytucyjnej tożsamości małżeństwa** jako związku kobiety i mężczyzny?

...Konwencja stambulska zobowiązuje polskie władze do „**wykorzenia**” zwyczajów i tradycji opartych na szerokim i niejasnym pojęciu „**stereotypowego**” modelu roli kobiet i mężczyzn?

...Słowacja i Węgry odmówiły ratyfikacji Konwencji stambulskiej, a bułgarski Trybunał Konstytucyjny uznał ją za **niekonstytucyjną** ze względu na **naruszenie zasady demokratycznego państwa prawa**?

...Konferencja Episkopatu Polski poparła inicjatywę **Tak dla rodziny, nie dla gender**?

1. Co znajduje się w treści projektu obywatelskiego „Tak dla rodziny, nie dla gender”?

Ustawa wyraża zgodę na wypowiedzenie Konwencji stambulskiej – według polskiej Konstytucji umowy międzynarodowe takie jak Konwencja stambulska mogą zostać wypowiedziane wyłącznie za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie.

Nasz projekt zawiera w swojej treści zgodę na wypowiedzenie Konwencji stambulskiej. Jednocześnie ustawa zobowiązuje rząd do podjęcia prac nad międzynarodową Konwencją o prawach rodziny – dokumentem, który zagwarantuje kompleksową ochronę praw rodziny i wszystkich jej członków!

Istotnym komponentem międzynarodowej Konwencji o prawach rodziny są skuteczne propozycje rozwiązań mających na celu przeciwdziałanie i zwalczanie zjawiska przemocy domowej oparte na identyfikacji jej rzeczywistych źródeł.

2. Kto zdecydował o ratyfikacji Konwencji przez Polskę?

Konwencja stambulska została ratyfikowana przez Prezydenta RP **Bronisława Komorowskiego** 13 kwietnia 2015 r. na podstawie uprzedniej zgody wyrażonej w ustawie z dnia 6 lutego 2015 r. o ratyfikacji Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej, sporządzonej w Stambule dnia 11 maja 2011. Zanim ustawa ratyfikacyjna została przyjęta, ratyfikacja Konwencji napotkała ogromne opory w koalicji PO-PSL. Większość ludowców głosowała przeciwko niej na forum narodowym i międzynarodowym. Rząd Tuska nie poradził sobie z wewnętrznym oporem we własnej partii, w czym ogromna zasługa Jarosława Gowina, byłego wicepremiera, dzisiaj szefa jednej z partii koalicyjnych. Gdy w końcu premier Kopacz przeforsowała ratyfikację Konwencji, zrobiła to bez poparcia większości posłów PSL, za to z poparciem radykalnej lewicy.

W konsekwencji w stosunku do Polski Konwencja stambulska weszła w życie 1 sierpnia 2015 r. Istotnym problemem związanym z tą Konwencją, który powstał na etapie jej ratyfikacji, jest fakt, że jej polskie tłumaczenie, opublikowane w Dzienniku Ustaw,

nie odpowiada oryginalnym wersjom językowym Konwencji – francuskiej oraz angielskiej. Nie jest także zbieżny z przekładem na język polski zamieszczonym na stronie internetowej Rady Europy. Tymczasem, zgodnie z przepisami prawa międzynarodowego, tekstem wiążącym państwa-strony traktatów jest język oryginalny. W przypadku Konwencji stambulskiej teksty takie są dwa – francuski oraz angielski. Przedłożenie błędnego tłumaczenia w trakcie procesu ratyfikacyjnego umowy międzynarodowej jest jednocześnie naruszeniem prawa.

3. Co znajduje się w treści Konwencji stambulskiej?

Kluczowym powodem, dla którego Konwencja ta musi spotkać się ze sprzeciwem, jest wprowadzenie przez nią do polskiego prawa kategorii gender. Zgodnie z tym założeniem różnice między kobietami i mężczyznami mają charakter umowy i zostały narzucone w wyniku dialektycznej walki płci.

Założenia te stoją w radykalnej sprzeczności z podstawami Konstytucji RP. Konstytucja – wskazując na komplementarność kobiety i mężczyzny w małżeństwie, na macierzyństwo jako wartość chronioną konstytucyjnie – nie traktuje płci jako konwencji społecznej, ale jako zasadniczą daną natury ludzkiej, określającą tożsamość każdego człowieka.

Art. 12 Konwencji zobowiązuje państwa do „wykorzenia” zwyczajów i tradycji „opartych na stereotypowym modelu roli kobiet i mężczyzn”. Autorzy Konwencji nie precyzują, co rozumieją pod pojęciem stereotypów, lecz jasnym jest, że odnoszą je także do odmiennych ról pełnionych przez kobiety i mężczyzn w związku z rodzicielstwem.

Co więcej, działania te mają mieć nie tylko charakter negatywny, ale państwa będące sygnatariuszami Konwencji stambulskiej mają aktywnie „promować zmiany wzorców społecznych i kulturowych dotyczących zachowania kobiet i mężczyzn”. To na przykład może oznaczać (i często już oznacza w wielu miejscach Europy) **podważanie roli**

małżeństwa i rodziny jako wzorów społecznych czy deprecjację macierzyństwa i aspiracji kobiet z nim związanych, co leży w radykalnej sprzeczności z Konstytucją RP.

Art. 14 Konwencji angażuje w realizację wskazanych wyżej celów **instytucje edukacji publicznej i pokrewne, zalecając im podejmowanie „działań koniecznych” do (między innymi) promowania „niestereotypowych ról przypisanych płciom”**. Przepis ten ignoruje zupełnie wychowawcze prawa rodziny, stanowiące przyrodzone prawo ludzkie, szeroko potwierdzone w dokumentach praw człowieka od Konstytucji RP (w art. 45, 48 i szczególnie 72) po Kartę Praw Podstawowych Unii Europejskiej.

Szczególną uwagę należy zwrócić na **art. 4 Konwencji, który z góry zapowiada, że „specjalne środki” podejmowane w celu wdrożenia tej Konwencji nie mogą być „uznawane za dyskryminację”**. Oznacza to, że Konwencja automatycznie przesądza, że środki takie jak narzucanie określonych treści w programach nauczania, które mogą być nie do pogodzenia z przekonaniami znacznej części rodziców, nie stanowią dyskryminacji.

Należy zwrócić uwagę na to, jak Konwencja jest interpretowana przez jej autoryzowanych promotorów. **Posel Christine Revault d’Allonnes-Bonnefoy, która reprezentowała wnioskodawców rezolucji ratyfikacyjnej Konwencji stambulskiej w Parlamencie Europejskim, oświadczyła po jej przyjęciu, że teraz „aborcja została uznana za prawo na poziomie europejskim”**. Tak oficjalna reprezentantka przygniatającej większości Parlamentu Europejskiego interpretuje odejście od stereotypowych ról kobiety i mężczyzny.

4. Czy Konwencja stambulska chroni przed przemocą domową?

Konwencja pojmuje przemoc względem kobiet jako zjawisko uwarunkowane przez gender, tłumaczony niekiedy w języku polskim jako „**płeć społeczno-kulturowa**” (choć w treści samej Konwencji tłumaczenie to nie jest stosowane w sposób konsekwentny). Konwencja przemoc wobec kobiet określa w **art. 3 lit. a jako gender-based violence**, którą to kategorię w art. 3 lit. d zdefiniowano jako „przemoc skierowaną przeciwko kobiecie, ponieważ jest kobietą, lub która dotyka kobiety w nieproporcjonalnie większym stopniu”. **Na gruncie koncepcji gender-based violence bycie postrzeganą jako kobieta (czyli, w świetle definicji z art. 3 lit. c, podejmowanie społecznie skonstruowanych ról, działań,**

zachowań lub atrybutów, które dane społeczeństwo uznaje za właściwe dla kobiet ma być czynnikiem generującym przemoc. Dotychczasowe prace powołanej na mocy art. 66 ust. 1 Konwencji Grupy ekspertów ds. przeciwdziałania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (tzw. **GREVIO**) pozwalają stwierdzić, że konsekwentnie uznaje ona za główne źródła (*root causes*) przemocy wobec kobiet „posługiwanie się stereotypami genderowymi” (*gender stereotyping*), „tradycje szkodliwe dla kobiet” (*traditions harmful to women*) i „powszechne przejawy nierówności ze względu na gender” (*general manifestations of gender inequality*)¹.

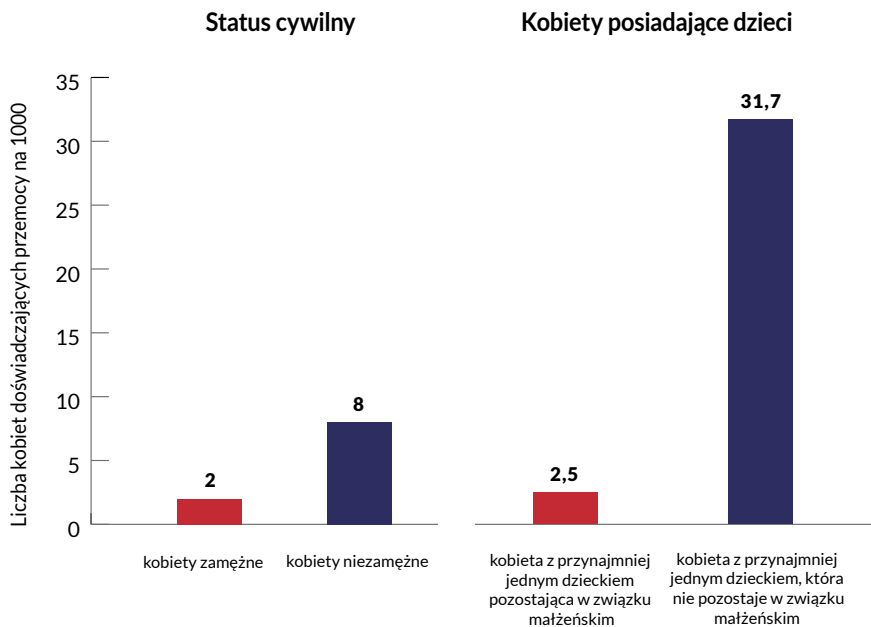
Opierając się na błędnych, zideologizowanych przesłankach, Konwencja nie przyczynia się do poprawy sytuacji kobiet będących ofiarami przemocy.

Trzeba bowiem zwrócić uwagę, że badania empiryczne jednoznacznie wskazują, że przyczyn przemocy domowej dopatrywać się należy w dekompozycji więzi rodzinnych i wartości społecznych². Badania prowadzone przez amerykański Departament Sprawiedliwości w latach 1993–2010 dowodzą, że **kobiety pozostające w związkach pozamążęskich stają się statystycznie częściej ofiarami przemocy ze strony swoich partnerów.** W 2010 r. **przemoc ze strony partnera występowała w USA czterokrotnie częściej w przypadku kobiet niezamężnych niż w przypadku mężatek.** W odniesieniu do gospodarstw domowych z dziećmi ta różnica była jeszcze bardziej ewidentna – **przemoc ze strony partnera występowała wobec kobiet niezamężnych ponad 12-krotnie częściej**³. Do żadnego z tych zjawisk Konwencja w swoich licznych przepisach się nie odnosi.

- 1 GREVIO, *Evaluation Report on legislative and other measures giving effect to the provisions of the Council of Europe Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence [Istanbul Convention]*, Strasbourg 2017, s. 10.
- 2 R. Kielmans-Ratyńska, K. Walinowicz, T. Zych (red.), *Dlaczego potrzebujemy Konwencji o prawach rodziny?*, Warszawa 2018.
- 3 U.S. Department of Justice: S. Catalano, *Intimate Partner Violence, 1993–2010*, U.S. Department of Justice, 2012 [revised 2015], s. 2 – opracowanie dostępne w całości pod adresem internetowym: <http://www.bjs.gov/content/pub/pdf/ipv9310.pdf>, dostęp: 17 sierpnia 2020.

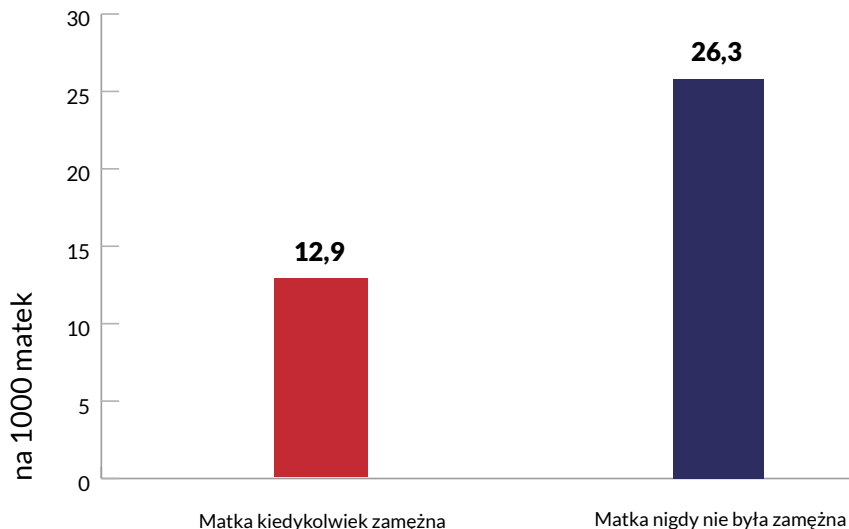
Wykres 1. Częstotliwość występowania przemocy wobec kobiet ze strony partnera w USA (2010 r.)

Źródło: U.S. Department of Justice: S. Catalano, *Intimate Partner Violence, 1993–2010*, U.S. Department of Justice, 2012 (revised 2015), s. 2, <http://www.bjs.gov/content/pub/pdf/ipv9310.pdf>, dostęp: 13 czerwca 2018 r.

WYKRES 2. Matki w wieku 20-50 lat z dziećmi w wieku poniżej 12 lat, które doświadczyły przemocy domowej w ciągu roku.

Źródło: U.S. Dept. of Justice, Bureau of Justice Statistics. NATIONAL CRIME VICTIMIZATION SURVEY, 1992-2001 [Computer file]. Conducted by U.S. Dept. of Commerce, Bureau of the Census. ICPSR ed. Ann Arbor, MI: Interuniversity Consortium for Political and Social Research [producer and distributor], 2002, https://library.carleton.ca/sites/default/files/find/data/surveys/pdf_files/ncvs-us-cbk.pdf, dostęp: 13 czerwca 2018r.

P. Fagan, K. Johnson, R. Rector, *Marriage: Still the Safest Place...*, dz.cyt., s. 2, dostępne pod adresem: <https://www.heritage.org/marriage-and-family/report/marriage-still-the-safest-place-women-and-children>, dostęp: 13 czerwca 2018 r.

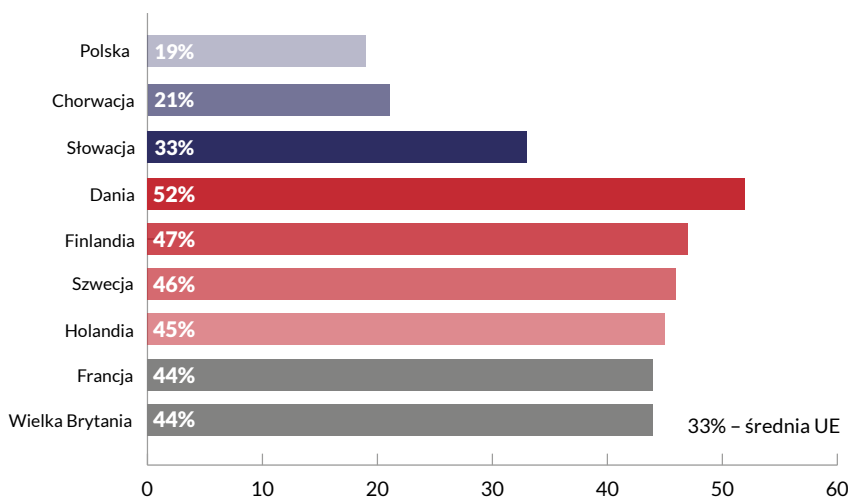
Na to, że faktyczny standard ochrony kobiet przed przemocą nie ulegnie obniżeniu wskutek wypowiedzenia Konwencji, wskazuje także dokonana jeszcze przed przyjęciem przez Polskę Konwencji analiza zjawiska przemocy wobec kobiet zrealizowana przez Agencję Praw Podstawowych⁴. Jako państwa o najwyższym wskaźniku przemocy wskazano kraje skandynawskie - Danię (52%), Finlandię (47%), Szwecję (46%). W Holandii przemocy fizycznej lub psychicznej doświadcza 45% kobiet, we Francji i w Wielkiej Brytanii - 44%. Jeżeli chodzi o Polskę, to w świetle badań Agencji Praw Podstawowych wobec 19% Polek

⁴ European Union Agency for Fundamental Rights, *Violence against women: an EU-wide survey. Main results*, Luxembourg 2014.

została zastosowana przemoc, przy czym średnia na skalę unijną wynosi 33%. Wyniki przeprowadzonych badań skłaniają do refleksji nad skutecznością działań antyprzemocowych i antydyskryminacyjnych opartych na perspektywie gender.

WYKRES 3. Agencja Praw Podstawowych UE: Odsetek kobiet, które deklarują, że doznały w swoim życiu przemocy domowej

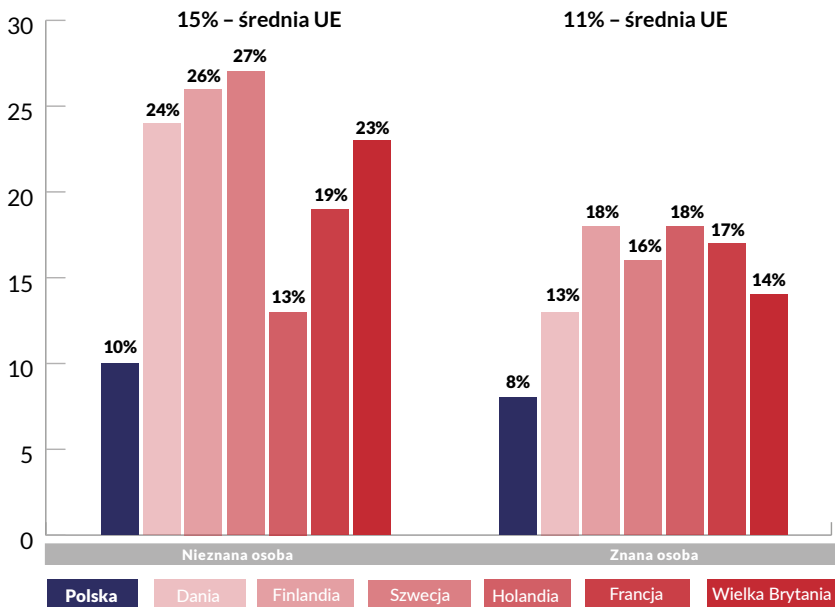
19%

W Polsce skala zjawiska przemocy wobec kobiet jest najniższa w Unii Europejskiej.

Źródło: Violence against women: an EU-wide survey. Main results report, Tabela 2.1., s. 28-29, fra.europa.eu/sites/default/files/fra_uploads/fra-2014-vaw-survey-main-results-apr14_en.pdf, dostęp: 13 czerwca 2018 r.

WYKRES 4. Odsetek kobiet, które obawiają się doznania przemocy fizycznej lub seksualnej

Polki czują się bezpiecznie

Polska ma jeden z najniższych wskaźników lęku przed doznaniem przemocy fizycznej lub seksualnej.

Źródło: *Violence against women: an EU-wide survey. Main results report, Tabela 8.3., s. 147-148, fra.europa.eu/sites/default/files/fra_uploads/fra-2014-vaw-survey-main-results-apr14_en.pdf, dostęp: 13 czerwca 2018 r.*

5. Czy Konwencja stambulska narusza polską Konstytucję?

Postanowienia Konwencji stoją w sprzeczności względem obowiązujących norm Konstytucji RP (art. 2, art. 18, art. 25 ust. 2, art. 32 ust. 2, art. 33 ust. 1, art. 48 ust. 1 oraz art. 53 ust. 3 Konstytucji RP). Siatka pojęciowa, którą posługuje się Konwencja i ideologiczne założenia bazujące na koncepcji gender będące jej podstawą, są niezgodne z systemem wartości konstytucyjnych chronionych przez przepisy Konstytucji RP. Do tych unormowań należą art. 3 lit. c oraz art. 4 ust. 3 Konwencji. Postanowienia te redefiniują treść obowiązków władz publicznych wynikających z art. 2 (**zasada demokratycznego państwa prawnego**), art. 18 (**ochrona i opieka władz publicznych nad rodziną, małżeństwem jako związkem kobiety i mężczyzny, rodzicielstwem i macierzyństwem**) i art. 33 ust. 1 (**zasada równości kobiety i mężczyzny**) Konstytucji RP, narzucając całkowicie różny sposób ich rozumienia, który jednocześnie jest niezgodny z przyjętym na gruncie ustawy zasadniczej. Z art. 4 ust. 4 i art. 6 Konwencji wynikają z kolei niekonstytucyjne zobowiązania do kierowania się narzucanym przez Konwencję światopoglądem oraz wyłączające możliwość chronienia przez Rzeczpospolitą praw podstawowych wynikających z art. 32 ust. 2 (**zakaz dyskryminacji**) i art. 33 ust. 1 Konstytucji, jak również wprowadzające **stan niepewności co do pojęcia płci**. Wreszcie art. 12 ust. 3 oraz art. 14 ust. 1 i 2 Konwencji naruszają **zasadę bezstronności światopoglądowej państwa** oraz **respektowania religijnych i filozoficznych przekonań rodziców** w całym programie kształcenia poprzez zobowiązanie Rzeczypospolitej do wdrożenia w całym systemie edukacji, w tym edukacji religijnej i pozaszkolnej, treści ściśle wynikających ze światopoglądowych założeń teorii gender, oczywiście sprzecznych z przekonaniami znacznej części rodziców.

6. Czy Konwencja wpływa na polski porządek prawny?

Konwencja stambulska jest aktem prawa międzynarodowego, który wiąże polskie władze publiczne.

Po ratyfikacji Konwencja stała się jednym ze źródeł prawa powszechnie obowiązującego i stanowi część polskiego porządku prawnego. Już dzisiaj urzędy, w tym ministerstwa, muszą raportować, jak wywiązują się z jej realizacji. Oceny w tym względzie dokonuje skrajnie zideologizowany komitet GREVIO.

W oparciu o założenia Konwencji prowadzone są szkolenia dla pracowników socjalnych, wśród których rozpowszechnia się stereotyp o rodzinie – zwłaszcza wielodzietnej – jako siedlisku patologii i przemocy. Pomimo że część postanowień Konwencji wciąż nie została wdrożona przez administrację rządową, to odwoływano się do niej w związku z działaniami podejmowanymi przez niektóre samorządy. Miało to miejsce choćby przy akcji „Tęczywo piątek”, mającej na celu promocję postulatów ruchu LGBT wśród dzieci i młodzieży, gdy do postanowień Konwencji stambulskiej odwoływał się Rzecznik Praw Obywatelskich Adam Bodnar, który twierdził, że wynika z niej „obowiązek prowadzenia edukacji antydyskryminacyjnej”.

7. Jakie są skutki wcielania Konwencji w życie?

W oparciu o dokumenty przedkładane przez władze poszczególnych państw komitetowi GREVIO Instytut Ordo Iuris poddał analizie skutki wdrażania Konwencji w poszczególnych państwach⁵.

Z raportu Ordo Iuris wynika, że w Austrii w ramach wdrażania Konwencji stambulskiej na Uniwersytecie w Salzburgu utworzono **Katedrę Edukacji Neutralnej Płciowo**. **Serbia wprowadziła do programu nauczania w szkołach „perspektywę gender”,** co oznacza, że „równość płci społeczno-kulturowych” w ideologicznej perspektywie jest integralną częścią nauczania, począwszy od przedszkola aż po szkołę wyższą. W Albanii, zarówno na szczeblu administracji rządowej, jak i w samorządach, utworzono sieć stanowisk pracownika ds. równości gender (*Gender Equality Employee*), a w 8 z 9 istniejących ośrodków pomocy dla ofiar przemocy oferuje się żonom sprawców dostęp do usług „zdrowotnych”, które oprócz opieki ginekologicznej i testów na HIV obejmują – w ramach planowania rodziny – świadczenie aborcji. Wprowadzono **obowiązkowe zajęcia z edukacji seksualnej w szkołach podstawowych i szkołach średnich, realizowanych z uwzględnieniem ideologii gender**. W Szwecji wprowadzono natomiast **obligatoryjną analizę gender mainstreaming przy przygotowywaniu wszelkich decyzji przez rząd centralny, w szczególności w procedurze przyjmowania budżetu, procesu legislacyjnego, zarządzania i w sprawach unijnych**. Szkoły są zobowiązane do promowania wśród uczniów idei **przeciwdziałania tradycyjnym wzorcom płciowym**.

5 K. Walinowicz, *Państwa pod lupą GREVIO – międzynarodowy monitoring z wdrażania Konwencji stambulskiej*, Instytut na rzecz Kultury Prawnej Ordo Iuris, https://ordoiuris.pl/pliki/dokumenty/GREVIO_RAPORT.pdf, dostęp: 17 sierpnia 2020.

Komitet GREVIO wypowiedział się dotychczas na temat wdrażania Konwencji w ośmiu państwach – Albanii, Austrii, Monako, Danii, Portugalii, Szwecji, Czarnogórze i Turcji.

Organ Rady Europy w komentarzach na ten temat podtrzymuje dotychczasowe stanowisko, że podstawowym założeniem leżącym u podstaw walki z przemocą wobec kobiet jest uznanie, że głównymi przyczynami przemocy miałyby być „stereotypy płciowe” i „powszechne przejawy nierówności płci”, a działania państwa powinny skupiać się na dążeniu do ich wykorzenienia.

W monitorowanych krajach GREVIO oczekuje wprowadzenia rozwiązań jeszcze bardziej pogłębiających indoktrynację opartą na ideologii *gender*. Przykładowo względem Austrii zaleca się intensyfikację polityki propagowania poglądu, że głównym źródłem przemocy jest nierówność płci poprzez legislację, podnoszenie świadomości, edukację publiczną oraz **zmianę kulturową (*cultural change*)**. Celem powinno być wykorzenienie głównych przyczyn przemocy wobec kobiet, za które uznaje się nigdzie niezdefiniowane „**postawy antyfeministyczne**” (*anti-feminist attitudes*). Natomiast w przypadku Czarnogóry komitet ubolewa, że „poszanowanie dla tradycyjnej rodziny jest silne”, a „kobietom konsekwentnie przypisuje się tradycyjne role płciowe matek i żon”. Polska nie była jak dotychczas poddawana ocenie ze strony komitetu.

8. Jakie były reakcje społeczne na przyjęcie Konwencji?

Konwencja wzbudziła liczne obawy ze strony przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego. Jeszcze przed jej ratyfikacją Instytut na rzecz Kultury Prawnej Ordo Iuris przygotował raport, w którym wskazywał na **sprzeczność Konwencji z polską Konstytucją oraz podniósł szereg zarzutów dotyczących ideologicznego charakteru znacznej części jej postanowień. W szczególności krytyce poddane zostały błędne założenia, które miałyby leżeć u źródła zjawiska przemocy domowej.** Instytut opublikował wiele innych opracowań dotyczących różnych kwestii związanych z Konwencją. Na szczególną uwagę zasługuje tu Stanowisko Instytutu Ordo Iuris w sprawie wniosku o opinię przedstawionego przez Parlament Europejski w trybie art. 218 ust. 11 TFUE (Opinia 1/19), w którym gruntownej analizie poddano kwestię ewentualnej dopuszczalności ratyfikacji Konwencji przez Unię Europejską.

W ostatnim czasie do władz polskich wystosowany został również apel o wypowiedzenie Konwencji stambulskiej podpisany przez przeszło pięćdziesięciu intelektualistów, dziennikarzy i przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego.

Jak wskazali sygnatariusze apelu: „Konwencja stambulska uderza w podstawy polskiego porządku ustrojowego, kwestionując autonomię i tożsamość rodziny oraz ograniczając prawo do wychowania dzieci przez rodziców. Wbrew standardom konstytucyjnym nakazuje, by władze wykorzystały tradycje i zwyczaje dotyczące ról kobiet i mężczyzn. Uderzając w podstawowe instytucje społeczne, likwiduje bariery chroniące przed przemocą”.

9. Czy w innych krajach również pojawia się przeciw wobec Konwencji stambulskiej?

Sprzeciw wobec Konwencji dostrzegalny jest nie tylko w Polsce, ale również w innych państwach naszego regionu. Orzeczeniem nr 13 z 27 lipca 2018 r. Trybunał Konstytucyjny Republiki Bułgarii uznał ją za sprzeczną z bułgarską Konstytucją w związku z użytymi w art. 3 lit. c, art. 12 ust. 1 oraz art. 14 ust. 1 Konwencji zwrotami „społecznie skonstruowane role płciowe”, „stereotypowe role płciowe”, „płeć społeczno-kulturowa” (gender) jako obiektywnymi elementami pojęcia płci, zwłaszcza w kontekście ryzyka prawnego usankcjonowania pojęcia „trzeciej płci” oraz stworzenia możliwości zawierania małżeństw przez osoby tej samej płci. 25 lutego 2020 r. słowacka Rada Narodowa (parlament Słowacji) – podczas sesji nadzwyczajnej – nie udzieliła zgody na ratyfikację Konwencji. Za jej odrzuceniem była zdecydowana większość, bo aż 96 spośród 150 posłów zasiadających w Radzie Narodowej. Także parlament węgierski podjął deklarację, w której odrzucił możliwość przyłączenia się Węgier do Konwencji stambulskiej. W deklaracji akcentowano sprzeciw wobec wprowadzania pojęcia gender do węgierskiego prawa krajowego. Poza Węgrami, Słowacją i Bułgarią Konwencji nie ratyfikowały również inne państwa członkowskie Rady Europy – Wielka Brytania, Liechtenstein, Litwa, Łotwa, Czechy, Mołdawia, Ukraina, Rosja oraz Armenia. Blisko połowa – bo ok. 43% – Europejczyków zamieszkuje państwa, w których Konwencja nie została ratyfikowana.

ROŚNIE SPRZECIW WOBEC KONWENCJI STAMBULSKIEJ W EUROPIE

Ratyfikacji Konwencji stambulskiej odmawia aż 13 państw Rady Europy (Węgry, Armenia, Azerbejdżan, Bułgaria, Czechy, Łotwa, Liechtenstein, Litwa, Mołdawia, Rosja, Słowacja, Ukraina i Wielka Brytania) - stanowi to 43 PROCENT ludności państw należących do Rady Europy.

Zdecydowany sprzeciw wobec Konwencji stambulskiej propagującej ideologiczną koncepcję gender

43 PROCENT LUDNOŚCI RADY EUROPY MIESZKA W KRAJACH, KTÓRE NIE PRZYJĘŁY KONWENCJI STAMBULSKIEJ

Węgry: W maju 2020 r. parlament węgierski uchwalił „Deklarację polityczną o ochronie dzieci i kobiet”, w której sprzeciwił się ratyfikacji Konwencji.

1

Rumunia: Ratyfikowała Konwencję stambulską, pomimo silnego sprzeciwu społecznego. Rumuński parlament w czerwcu przegłosował prawo zabraniające szerzenia ideologii gender w systemie edukacji.

6

Słowacja: W dwóch uchwałach - pierwszej przyjętej wiosną 2019 r., drugiej przyjętej 25 lutego 2020 r. słowacka Rada Narodowa zdecydowaną większością głosów odrzucić ratyfikację Konwencji.

2

Chorwacja: Ratyfikowała Konwencję stambulską, pomimo silnego sprzeciwu społecznego - wielotysięczne manifestacje sprzeciwiające się ratyfikacji.

7

Bułgaria: W orzeczeniu z 27 lipca 2018 r., Trybunał Konstytucyjny Bułgarii orzekł, że Konwencja stambulska jest niezgodna z ustawą zasadniczą i poprzez wprowadzenie genderowej definicji kobiecości i męskości narusza ona zasadę państwa prawa.

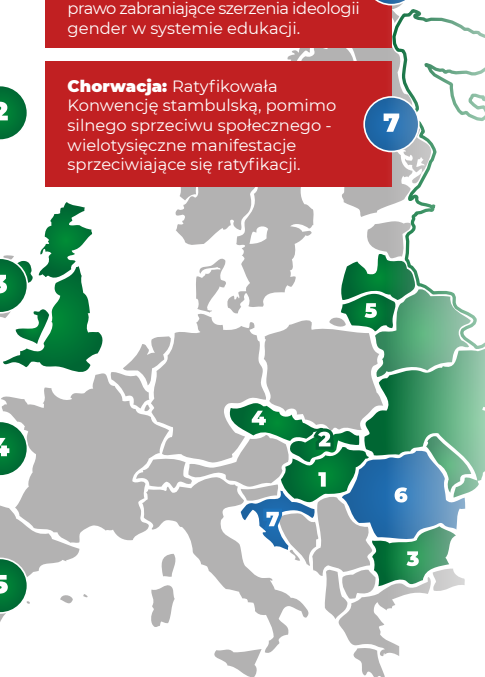
3

Czechy: Podpisały Konwencję stambulską, lecz nie dokonały jej ratyfikacji - silny sprzeciw wobec związania się postanowieniami Konwencji.

4

Litwa: Podpisała Konwencję stambulską, lecz nie dokonała jej ratyfikacji - przeciwko Konwencji jednoznacznie opowiedział się Prezydent Litwy Gitanas Nausėda.

5

10. Co proponujemy w miejsce genderowej Konwencji stambulskiej?

Już najwyższy czas, by Polska stała się państwem, które aktywnie stanie w obronie rodziny na forum międzynarodowym. Dlatego projekt ustawy nie tylko uprawnia polski rząd do wypowiedzenia Konwencji stambulskiej, ale także zobowiązuje do opracowania rozsądnej alternatywy!

Jest nią międzynarodowa Konwencja o prawach rodziny.

11. Co powinna zawierać Konwencja o prawach rodziny?

Konwencja o prawach rodziny powinna zawierać:

- **ochronę członków rodziny przed przemocą domową i przemocą godzącą w życie rodzinne;**
- **przyjęcie i uzupełnienie przewidzianych w Konwencji stambulskiej gwarancji proceduralnych dla ofiar przemocy domowej;**
- **wzmocnienie ochrony przed przemocą dzieci i osób starszych;**
- **potwierdzenie naturalnej tożsamości małżeństwa jako związku kobiety i mężczyzny;**
- **gwarancje opieki i ochrony rodziny przez organy władzy publicznej;**
- **zakaz naruszania autonomii rodziny przez nieuprawnione ingerencje urzędników;**
- **zakaz dyskryminacji matek, które rezygnują z pracy zarobkowej, by wychowywać dzieci;**
- **prawa rodziców w zakresie wychowywania dzieci zgodnie z własnymi przekonaniami!**

12. Jakie jest stanowisko Konferencji Episkopatu Polski wobec inicjatywy Tak dla rodziny, nie dla gender?

Konferencja Episkopatu Polski poparła inicjatywę Tak dla rodziny, nie dla gender. W oświadczeniu Prezydium Konferencji Episkopatu Polski w sprawie Konwencji Stambulskiej z 17 września 2020 r. wskazano: „Wobec toczącej się aktualnie w naszym kraju debaty na temat utrzymania w mocy lub wypowiedzenia przyjętej dnia 11 maja 2011 roku w Istambule „Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej”, zwanej powszechnie Konwencją Stambulską, pragniemy niniejszym przypomnieć, że w tej sprawie zgodne stanowisko przyjęło już zgromadzenie biskupów Europy Środkowej, którzy wezwali do odrzucenia tego dokumentu. Równocześnie z uznaniem przyjmujemy powstanie społecznej inicjatywy ustawodawczej na rzecz wypowiedzenia Konwencji Stambulskiej i zastąpienia jej Międzynarodową Konwencją Praw Rodziny, zachęcając do wspierania tej akcji”. W dokumencie tym można przeczytać także: „Całkowicie słusznie Konwencja Stambulska pragnie walczyć z dyskryminacjami wynikającymi z różnicy płci (ang. sex, franc. sexe), czyli biologicznych różnic między kobietą a mężczyzną. Jednakże obok tego Konwencja wprowadza elementy ideologii gender, mówiąc o konieczności zwalczania różnego rodzaju dyskryminacji związanych z gender (franc. genre). [...] Co więcej, w Konwencji Stambulskiej jest mowa również o tym, że jedną z przyczyn przemocy wobec kobiet i przemocy domowej jest religia i tradycja (por. tamże, art. 12 ust. 5). Dlatego też Konwencja domaga się od państw ją przyjmujących, aby promowały „zmianę społecznych i kulturowych wzorców zachowań kobiet i mężczyzn w celu wykorzenia uprzedzeń, zwyczajów, tradycji oraz innych praktyk opartych na idei niższości kobiet lub na stereotypowych rolach kobiet i mężczyzn” (por. tamże, art. 12 ust. 1), oraz aby wprowadziły „do programów nauczania na wszystkich etapach edukacji (...) treści dotyczące równości kobiet i mężczyzn [a także] niestereotypowych ról społeczno-kulturowych” (por. tamże, art. 14 ust. 1)”.

USTAWA

z dnia

Tak dla rodziny, nie dla gender

Zważywszy, że rodzina, małżeństwo, macierzyństwo i rodzicielstwo należą do wartości, których ochrona jest szczególnym obowiązkiem władz publicznych;

zważywszy, że Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej chroni prawo rodziców do wychowania dzieci zgodnie z własnymi przekonaniem oraz dobro dziecka;

zważywszy, że Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej gwarantuje równe traktowanie kobiet i mężczyzn, pozwalając rodzinom na podział obowiązków w oparciu o ich decyzje, w tym także z uwzględnieniem dopełniających się ról kobiet i mężczyzn;

zważywszy, że podstawowym elementem ochrony rodziny oraz jej członków jest zapewnienie im bezpieczeństwa oraz ochrony przed przemocą, w tym również przemocą domową;

dostrzegając, że nieefektywne i nacechowane ideologiczne rozwiązania zawarte w Konwencji stambulskiej nie tylko nie służą ochronie rodziny i jej członków przed zjawiskami patologicznymi, w tym problemami przemocowymi, ale prowadzą do ich nasilenia;

dostrzegając, że rozwiązania organizacyjne dotyczące zapobiegania i przeciwdziałania przemocy zawarte od dziesięcioleci w polskim ustawodawstwie i powtórzone w Konwencji stambulskiej powinny zostać wzmocnione;

dostrzegając, że silne więzi rodzinne stanowią czynnik profilaktyki zjawisk patologicznych, w tym przemocowych;

uznając za konieczne wypowiedzenie Konwencji stambulskiej, a zarazem pozostawienie w mocy wszystkich rozwiązań zawartych w jej rozdziale IV, V i VI;

uznając za zasadne rozpoczęcie prac nad międzynarodową Konwencją o prawach rodziny, której postanowienia będą skutecznie chroniły rodziny i ich członków przed negatywnymi zjawiskami, w tym zjawiskami przemocowymi,

stanowi się, co następuje:

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej wypowiedzenia Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej, sporządzonej w Stambule dnia 11 maja 2011 roku.

Art. 2.1. Powołuje się Zespół do spraw opracowania założeń międzynarodowej Konwencji o prawach rodziny jako organ doradczy Prezesa Rady Ministrów.

2. Kadencja Zespołu trwa 3 lata.
 3. Do zadań Zespołu należy opracowanie założeń międzynarodowej Konwencji o prawach rodziny, obejmującej w szczególności:
 1. określenie praw małżonków,
 2. określenie praw rodziców,
 3. określenie praw dzieci,
 4. określenie środków służących przeciwdziałaniu i zapobieganiu przemocy domowej i przemocy godzącej w życie rodzinne sporządzonych z uwzględnieniem rozdziałów IV, V i VI Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej, sporządzonej w Stambule dnia 11 maja 2011 roku.
 4. W skład Zespołu wchodzi:
 1. przedstawiciel ministra spraw zagranicznych w randze sekretarza lub podsekretarza stanu jako przewodniczący Zespołu,
 2. przedstawiciel ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego,
 3. przedstawiciel ministra sprawiedliwości,
 4. przedstawiciel Zespołu Monitorującego do spraw Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie,
 5. pięciu przedstawicieli organizacji pozarządowych, związków i porozumień organizacji pozarządowych oraz Kościołów i innych związków wyznaniowych.
 5. Członków Zespołu powołuje Prezes Rady Ministrów na wniosek właściwego ministra lub podmiotów, o których mowa w ust. 4.
 6. Przewodniczący Zespołu w szczególności:
 1. zwołuje posiedzenie Zespołu,
 2. kieruje pracami Zespołu,
 3. ustala porządek dzienny posiedzenia Zespołu,
 4. planuje i organizuje pracę Zespołu,
 5. reprezentuje Zespół na zewnątrz.
 7. Z posiedzeń Zespołu sporządza się protokół. Protokół podpisuje przewodniczący Zespołu.
 8. Po zakończeniu prac Zespołu przewodniczący Zespołu przedstawia Prezesowi Rady Ministrów założenia do projektu międzynarodowej Konwencji o prawach rodziny.
 9. Obsługę organizacyjno-techniczną Zespołu zapewnia Ministerstwo Spraw Zagranicznych.
 10. Za udział w posiedzeniach Zespołu nie przysługuje wynagrodzenie.
- Art. 3.** Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Bibliografia:

1. Dlaczego potrzebujemy Konwencji o prawach rodziny?, red. R. Kielmans-Ratyńska, K. Walinowicz, T. Zych, Warszawa 2018.
2. European Union Agency for Fundamental Rights, Violence against women: an EU-wide survey. Main results, Luxembourg 2014.
3. GREVIO, Evaluation Report on legislative and other measures giving effect to the provisions of the Council of Europe Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence [Istanbul Conventio], Strasbourg 2017, s. 10.
4. U.S. Department of Justice: S. Catalano, Intimate Partner Violence, 1993–2010, U.S. Department of Justice, 2012 [revised 2015], s. 2 – opracowanie dostępne w całości pod adresem internetowym: <http://www.bjs.gov/content/pub/pdf/ipv9310.pdf>, dostęp: 17 sierpnia 2020.
5. Walinowicz K., Państwa pod lupą GREVIO – międzynarodowy monitoring z wdrażania Konwencji stambulskiej, Instytut na rzecz Kultury Prawnej Ordo Iuris, https://ordo-iuris.pl/pliki/dokumenty/GREVIO_RAPORT.pdf, dostęp: 17 sierpnia 2020.

www.chronmyrodziny.pl

**PODPISZ SIĘ POD PROJEKTEM USTAWY,
KTÓRA ZOBOWIĄDUJE RZĄD DO WYPOWIEDZENIA
GENDEROWEJ KONWENCJI!**

**DOŁĄCZ DO INICJATYWY OBYWATELSKIEJ
„TAK DLA RODZINY, NIE DLA GENDER”!**

Główni organizatorzy:

Partnerzy:

www.chronmyrodziny.pl/o-nas

Komitet Inicjatywy Ustawodawczej „Tak dla rodziny, nie dla gender”

ul. Wspólna 61/105 | 00-687 Warszawa

info@chronmyrodziny.pl

+48 535 22 55 66 | +48 690 070 140

[/NieDlaGenderPL](https://www.facebook.com/NieDlaGenderPL)

[/ChronmyRodziny](https://twitter.com/ChronmyRodziny)

ISBN: 978-83-957763-8-0